

عنوان مقاله:

بررسی شواهد تاریخی باورمندی شیعه به مقام مفترض الطاعه بودن امام (با تاکید بر سه قرن اول)

محل انتشار:

دوفصلنامه امامت پژوهی، دوره 3، شماره 9 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 41

نویسنده:

محمدعلی دزفولی - فارغ التحصیل سطح سه حوزه علمیه قم، گرایش تخصصی امامت - فارغ التحصیل مقطع کارشناسی ارشد دانشگاه علامه طباطبایی تهران؛ رشته علوم قرآن و حدیث

خلاصه مقاله:

اندیشه اطاعت محض از امام، از باورهایی است که شیعه از ابتدا بدان معتقد بوده، و آن را درمقاطع مختلفی تاریخی به شکل های گوناگون بروز داده است. شواهدی که از تاریخ ظهور امامت در جامعه حکایت می کند، گویای این مطلب است که ماهیت فرمان برداری از امام در هر دوره زمانی از حیات ائمه در اذهان شیعیان رسوخ داشته و امری انکار ناپذیر است. حتی انحرافات که از مکتب تشیع دیده می شود در جوهر این باور نیست؛ بلکه در یافتن مصادیق است که باید از ایشان فرمان برد و مطیع محض آنها بود. از این رو، سرگذشت، رواج و ارایه این عقیده در شیعه بنا بر اقتضایات اجتماعی و سلطه حاکمان - با فراز و نشیب هایی مواجه بوده است به طوری که تنها در نوع بروز این باور تفاوت دیده می شود و نه در اصل آن - که مورد پذیرش شیعه و تایید ائمه بوده است. کاوش شواهدی که به تقویت این مدعا یاری می رساند، بر دوش این نوشتار است.

کلمات کلیدی:

افتراض طاعت، مفهوم امامت، اطاعت و فرمانبرداری از امام، تاریخ عقیده شیعه، دوران امامت ائمه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/792723>

